

Arrest

nr. 305 659 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31A
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 8 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2023 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2023 tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2020 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een geldboete van 3.000 euro te vermeerderen met opdecimen en een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Op 25 juni 2021 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar.

Op 12 mei 2023 dient de verzoeker een aanvraag om duurzaam verblijf in (bijlage 22).

Op 30 mei 2023 wordt aan de verzoeker de EU⁺-kaart afgeleverd (verblijfskaart voor EU-burgers met duurzaam verblijf).

Op 10 oktober 2023 besluit de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de eerste bestreden akte, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Mijnheer

naam : O. A. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...)/1976

geboorteplaats: A. (...)

nationaliteit : Nederland

Krachtens artikel 44bis, § 3, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen⁽³⁾, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de datum van kennisgeving van deze beslissing ⁽¹⁾, om de volgende redenen:

U kwam op 18/05/2007 in België aan met een Nederlands paspoort en diende op 13/06/2007 een aanvraag tot vestiging in. Op 13/06/2007 werd u een attest van immatriculatie afgeleverd. Uw aanvraag tot vestiging werd onontvankelijk verklaard en op 11/02/2008 aan u betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (u had geen enkel document voorgelegd tot staving van uw vestigingsaanvraag en had tevens uw attest van immatriculatie niet laten verlengen: u toonde dus geen belangstelling meer in de vestiging).

Op 01/04/2008 diende u een tweede aanvraag tot vestiging in België in als werknemer en ontving u terug een attest van immatriculatie. U legde de bewijzen van uw effectieve tewerkstelling voor. Op 23/06/2008 werd u het recht op verblijf erkend en ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 18/07/2008 ontving u dienvolgens een E kaart.

Op 08/08/2011 heeft u een naturalisatieaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd.

Op 05/06/2018 werd u aangehouden en dezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis, omdat u werd verdacht van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 06/07/2018 werd u in vrijheid gesteld na opheffing van het bevel tot medebrenging of tot aanhouding.

Op 21/10/2019 werd u aangehouden en op 22/10/2019 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis, omdat u werd verdacht van als dader of mededader een inbreuk te hebben gepleegd op de wetgeving inzake drugs en van deelname aan bendevoorming.

Op 05/11/2019 werd u in vrijheid gesteld na opheffing van het bevel tot medebrenging of tot aanhouding.

Op 19/03/2020 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaren en een geldboete van 24.000 euro of vervangende gevangenisstraf van 90 dagen in geval van niet-uitvoering van de geldboete, daar u zich schuldig had bevonden aan de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning, met name cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, met name een bedrag van 200.000 euro, te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden en aan deel uitmaken van een criminele organisatie. De feiten vonden plaats tussen 03/05/2017 en 05/06/2018.

Op 16/05/2020 werd u aangehouden en dezelfde dag opgesloten in de gevangenis, ter uitvoering van het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 19/03/2020.

Op 07/12/2020 werd u modaliteit transitiehuis verleend tot bij een andere modaliteit.

Op 31/03/2021 werd u elektronisch toezicht verleend tot bij de vrijstelling.

Op 25/06/2021 werd u door de Nederlandstalige Correctionele rechtbank te Brussel in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaren, daar u zich schuldig had

bevonden aan de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, met name 281 kilogram cocaïne te hebben ingevoerd in de haven van Antwerpen, te hebben uitgehaald uit een container in de haven van Antwerpen of te hebben vervoerd van Antwerpen naar Brussel of opdracht hiertoe te hebben gegeven en aan terwijl u wist dat uw deelneming bijdroeg tot de oogmerken van de criminele organisatie, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie, namelijk beslissingen te hebben genomen in het kader van een internationaal georganiseerde criminele organisatie, opererend vanuit Brussel en Antwerpen, met het oog op het plegen van misdrijven. De feiten vonden plaats tussen 11/06/2018 en 05/06/2019.

Op 29/08/2021 werd u onder voorlopige aanhouding geplaatst.

Op 31/08/2021 werd uw elektronisch toezicht geschorst.

Op 10/09/2021 werd uw elektronisch toezicht herroepen door de strafuitvoeringsrechtbank.

Op 17/09/2021 werd u modaliteit transitiehuis verleend tot bij een andere modaliteit.

Op 16/08/2022 werd u elektronisch toezicht toegekend door de strafuitvoeringsrechtbank.

Op 06/03/2023 werd u in voorwaardelijke vrijheid gesteld.

Op 12/05/2023 diende u een aanvraag om duurzaam verblijf in.

Op 30/05/2023 werd u een EU+ kaart afgeleverd, geldig tot 12/05/2033.

+++

Op 12/07/2023 werd u in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd om u op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd uw verblijf te beëindigen om u zo mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Op 22/07/2023 heeft u de Dienst Vreemdelingenzaken een e-mail gestuurd met daarin de ingevulde vragenlijst (dd. 21/07/2023) terugbezorgd, samen met een aantal aanvullende documenten. In de e-mail lezen we dat u van de Dienst Vreemdelingenzaken een brief hebt ontvangen om een vragenlijst in te vullen in verband met een uitzetting van het Belgische grondgebied, dat u in shock was toen u de brief las, dat u inderdaad een fout hebt gemaakt door in de haven te werken en u te laten overhalen om strafbare feiten te plegen, dat u er ontzettend veel spijt van hebt en dat u daardoor uw gezin getraumatiseerd in de steek hebt gelaten, dat u momenteel onder een justitie-assistente valt die uw traject opvolgt, dat u blij bent om uiteindelijk uw toekomst met uw gezin te vervolgen en dit hoofdstuk achter jullie te laten, dat uw jongste zoontje het er nog altijd moeilijk mee heeft, dat u altijd hebt gewerkt om uw gezin te onderhouden, dat u er niet moet aan denken om nog eens zonder uw gezin te leven, dat het leven van uw gezin hier in België is, dat u zich niet achter uw kinderen wil schuilen om hier beter uit te komen maar dat zij hier wel de onschuldige slachtoffers van zijn, dat u zal meewerken voor een positief resultaat voor dit onderzoek, dat u kan zeggen dat u de schade die u uw gezin hebt aangebracht nooit meer goed kan maken, dat het enige wat u kan doen is er voor hen te zijn en te hopen dat met de tijd de wonden een beetje helen, dat u hoopt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier rekening mee houdt, dat u zichzelf hebt herpakt en dat u zeker weet dat uw justitie-assistente het hier ook mee eens is, dat u zoveel mogelijk informatie in bijlage hebt toegevoegd en dat u gerust via e-mail gecontacteerd mag worden moest er iets ontbreken. Uit de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt dat u op (...) /1976 bent geboren in Amsterdam, van Nederlandse nationaliteit bent, de Nederlandse taal spreekt, Nederlands en Engels spreekt, kunt schrijven en lezen, dat u sinds begin 2007 in België bent, dat u een Nederlands paspoort heeft en dit nog in uw bezit heeft, dat u geen ziekte heeft die u belemmert om terug te keren naar uw herkomstland, dat uw vrouw niet zwanger is, dat u bent getrouwd en 3 kinderen heeft, dat uw vrouw en kinderen de Belgische nationaliteit hebben, dat uw kinderen in België zijn geboren, wonen en naar school gaan, dat u verder geen familie heeft in België, dat u 3 minderjarige kinderen heeft in België, dat u het hoofd van het gezin bent, dat u uw vrouw en 3 kinderen onderhoudt, dat u het nodige in bijlagen zult toevoegen met betrekking tot uw minderjarige kinderen, dat u niet bent getrouwd en geen duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België, dat u geen familie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België, dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België, dat u geen schooltraject hebt gevolgd in België, dat u als interim werkt voor een firma genaamd 'C. (...)' sinds 07/06/2021 en daar werkt tot op heden, dat u werkt als chauffeur die opnames maakt door heel België - te vergelijken met Google Maps, dat u geen vervangingsinkomen ontvangt of heeft ontvangen, dat u sinds u in België bent komen wonen altijd gewerkt hebt om uw gezin te onderhouden, dat u niet gewerkt hebt in uw land van herkomst of in een ander land dan België en dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België. Daarnaast verklaart

u niet terug te kunnen keren naar uw land omwille van de volgende redenen: omdat uw kinderen hier zijn geboren, hier op school gaan, hier hun vriendjes hebben en omdat uw vrouw en kinderen allemaal de Belgische nationaliteit hebben. Verder bezorgde u de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende aanvullende documenten ter ondersteuning van uw verklaringen: een attest van hoofdverblijfplaats op uw naam dd. 13/07/2023, een uittreksel uit de registers op uw naam dd. 13/07/2023, aan attest van wettelijke samenwoning op uw naam dd. 13/07/2023, uw Belgische verblijfsdocument met name een B kaart geldig tot 12/05/2033, de Belgische identiteitskaart van uw zoon O. A. S. (...) geldig tot 10/06/2028, de Belgische identiteitskaart van uw dochter O. A. M. (...) geldig tot 22/06/2025, de Belgische identiteitskaart van uw zoon O. A. I. (...) geldig tot 22/06/2025, een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid via V. I. (...) voor werk voor C. (...) n.v. voor werk van 07/06/2021 tot 13/06/2021, een loonbon van V. I. (...) voor werk als chauffeur in de periode van 05/07/2023 tot 09/07/2023, een loonbon van V. I. (...) voor werk als chauffeur in de periode van 08/07/2023 tot 09/07/2023, een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid via V. I. (...) voor werk voor C. (...) n.v. in de periode van 10/07/2023 tot en met 13/07/2023 en een Franstalige vertaling van uw Marokkaanse huwelijksakte dd. 29/11/2003 van uw huwelijk op 10/11/2003 met K. A. (...).

+++

In de door u ingevulde vragenlijst hoorrecht verklaart u dat u bent getrouwd en 3 kinderen heeft, dat uw vrouw momenteel niet zwanger is, dat uw vrouw en kinderen de Belgische nationaliteit hebben en dat uw kinderen in België zijn geboren, wonen en naar school gaan. Uit het geheel van uw administratief dossier blijkt dat u op 26/10/2003 te Tetouan in Marokko in het huwelijk bent getreden met mevrouw A. K. (...) (geboren op (...)/1980 te T. (...) (Marokko), van Belgische nationaliteit sinds 26/04/2022). Op 26/11/2008 werd uw echtgenote een visum gezinshereniging toegekend op basis van Art.40bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet). Op 26/03/2009 werd haar een F kaart afgeleverd. Overwegende dat uit een consultatie van uw gevangenisdossier blijkt dat uw vrouw A. K. (...) in totaal 10 keer op bezoek kwam in de gevangenis, tussen 08/06/2018 en 23/10/2020. Uit jullie huwelijk kwamen drie kinderen voort, met name een zoon O. A. S. (...) (geboren op (...)/2010 in Brussel, van Belgische nationaliteit sinds 26/04/2022), een dochter O. A. M. (...) (geboren op (...)/2012 te Brussel, van Belgische nationaliteit sinds 26/04/2022) en een zoon O. A. I. (...) (geboren op (...)/2018 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit sinds 26/04/2022). U staat op hetzelfde adres gedomicilieerd als uw echtgenote en minderjarige kinderen. Van uw zoon O. A. I. (...) kreeg u één maal bezoek in de gevangenis op 12/06/2018. De volgende door u voorgelegde bewijsstukken met betrekking tot uw vrouw en kinderen zijn consistent met deze informatie: een Franstalige vertaling van uw Marokkaanse huwelijksakte dd. 29/11/2003 van uw huwelijk op 26/10/2003 met K. A. (...), aan attest van wettelijke samenwoning op uw naam dd. 13/07/2023, de Belgische identiteitskaart van uw zoon O. A. S. (...) geldig tot 10/06/2028, de Belgische identiteitskaart van uw dochter O. A. M. (...) geldig tot 22/06/2025, de Belgische identiteitskaart van uw zoon O. A. I. (...) geldig tot 22/06/2025, een attest van hoofdverblijfplaats op uw naam dd. 13/07/2023 en een uittreksel uit de registers op uw naam dd. 13/07/2023.

In de door u ingevulde vragenlijst hoorrecht verklaart u dat u het hoofd van het gezin bent, dat u uw vrouw en 3 kinderen onderhoudt, dat uw jongste zoontje het nog altijd moeilijk mee heeft met het feit dat u voor strafrechtelijke feiten veroordeeld werd, dat u er niet moet aan denken om nog eens zonder uw gezin te leven, dat het leven van uw gezin hier in België is, dat u zich niet achter uw kinderen wil schuilen om hier beter uit te komen maar dat zij hier wel de onschuldige slachtoffers van zijn, dat u kan zeggen dat u de schade die u uw gezin hebt aangebracht nooit meer goed kan maken, dat het enige wat u kan doen is er voor hen te zijn en te hopen dat met de tijd de wonden een beetje helen, dat u hoopt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier rekening mee houdt. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Nederland omwille van de volgende redenen: omdat uw kinderen in België zijn geboren, hier op school gaan, hier hun vriendjes hebben en omdat uw vrouw en kinderen allemaal de Belgische nationaliteit hebben.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

Bovendien dienen in dit verband enkele belangrijke opmerkingen te worden gegeven. Zo heeft het feit dat u een echtgenote en minderjarige kinderen heeft in België, u er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Zo werden uw kinderen geboren op 21/04/2010, 08/02/2012 en 03/03/2018 en pleegde u feiten van internationale drugshandel en gerelateerde feiten in de periode tussen 03/05/2017 en 05/06/2018 en de periode tussen 11/06/2018 en 05/06/2019. U had moeten weten dat het plegen van

dergelijke feiten een invloed kon hebben op uw verblijfsstatuut in België. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw gezin. Dat de uitoefening van uw familielevens met uw kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote en kinderen ervaring hebben met leven zonder uw aanwezigheid, gezien u de laatste jaren gedurende lange periodes in de gevangenis hebt verbleven. Zo verbleef u in België in detentie in de periode van 16/05/2020 tot 06/03/2023 (op 07/12/2020 werd u de modaliteit transitiehuis verleend tot bij een andere modaliteit, op 31/03/2021 werd u elektronisch toezicht verleend tot bij de vrijstelling, op 29/08/2021 werd u terug voorlopig aangehouden, op 31/08/2021 werd uw elektronisch toezicht geschorst en werd u voorlopig terug op het gewone gevangenisregime geplaatst, op 10/09/2021 werd het elektronisch toezicht herroepen en werd u terug onder het gewone gevangenisregime geplaatst, op 17/09/2021 werd u de modaliteit transitiehuis verleend tot bij een andere modaliteit en op 16/08/2022 werd u elektronisch toezicht verleend door de strafuitvoeringsrechtbank) en in de periode van 22/10/2019 tot 05/11/2019 en de periode van 05/06/2018 tot 06/07/2018. Opgeteld komen we aan 1.069 dagen detentie in België, waarvan 269 dagen onder het gewone gevangenisregime en 447 dagen onder de modaliteit transitiehuis. Gedurende de periodes van uw detentie heeft uw gezin zich dan ook moeten redden zonder uw aanwezigheid.

Ondanks het feit dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM, blijken uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of elders. Er blijkt dat u over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Het staat uw gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Uw partner en kinderen zullen allen beschikken over de Belgische nationaliteit en kunnen Nederland vrijelijk in- en uitreizen. Een verderzetting van het familieleven is dus mogelijk in Nederland. Gezien Nederland een buurland is van België en EU-lidstaat, zou een dergelijke verhuis logischerwijze geen onoverkomelijke aanpassing betekenen voor uw partner en kinderen. Zo wordt in het land dezelfde taal gesproken en heeft het een erg vergelijkbare cultuur. Gezien Nederland, net zoals België, lid is van de Europese Unie, heeft het eveneens een vergelijkbare levensstandaard.

Uiteraard worden uw partner en minderjarige kinderen niet verplicht om u te volgen naar Nederland (of elders). U kan samen met hen jullie gezinsleven ook zo inrichten dat de gezinsleden met de Belgische nationaliteit in België verblijven en u een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan uw gezinsleven. De contacten met uw echtgenote en kinderen in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken van uw echtgenote en kinderen in Nederland of door moderne communicatiemiddelen (zoals e-mail, telefoon, Facebook, WhatsApp, enz.). Gezien het feit dat uw echtgenote en minderjarige kinderen het land vrijelijk in- en uit kunnen reizen, vormt het voor hen geen probleem om u te komen bezoeken in Nederland. In dit verband dient ook opgemerkt te worden dat Nederland een buurland is van België en dat het dus logischerwijze niet ver reizen zou zijn.

In de door u ingevulde vragenlijst hoorrecht verklaart u dat u verder geen familie heeft in België. Overwegende dat uit uw gevangenisdossier blijkt dat u één keer bezoek kreeg van uw broer O. A. A. (...) in de gevangenis op 11/07/2020. U kreeg ook één keer bezoek van uw broer O. A. A. (...) op 11/07/2020. Verder kreeg u in de gevangenis bezoek van de volgende personen met dezelfde achternaam als u: O. A. M. (...) één maal op 12/06/2018 en O. A. K. (...) één maal op 08/06/2018. Van uw schoonbroer B. M. (...) kreeg u één maal bezoek in de gevangenis op 27/06/2020. Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat O. A. M. (...) een broer is van u, die sinds 19/11/2019 in Marokko zou verblijven (geboren op 29/03/1980 te Amsterdam, van Nederlandse nationaliteit). O. A. K. (...) betreft mogelijks uw echtgenote. De andere bovenstaande familieleden waarvan hij in de gevangenis bezoek kreeg, werden niet teruggevonden bij een consultatie van het rijksregister. Aangezien u verklaart geen andere familie te hebben in België kunnen we er van uit gaan dat deze andere familieleden in het buitenland wonen. In ieder geval oordeelt het EHRM dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13/02/2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10/07/2003, Benhebbba/Frankrijk, § 36). Uit het geheel van uw administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen uzelf en uw broers, schoonbroer en andere familieleden. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw broers, schoonbroer en andere familieleden wordt niet aangenomen.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) met betrekking tot uw echtgenote en kinderen. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel

nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid.

+++

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis, § 3 van de wet van 15/12/1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

In de door u ingevulde vragenlijst hoorrecht verklaart u dat u sinds begin 2007 in België bent. Uit het geheel van uw administratief dossier blijkt dat u op 18/05/2007 aangekomen bent in België, op ongeveer 30-jarige leeftijd. U verblijft dus nog maar relatief kort in België. Het overgrote deel van uw leven heeft zich afgespeeld in Nederland. U bent er opgegroeid en heeft er school gelopen. Ter vergelijking, u verblijft nog maar iets meer dan 16 jaar in België. Het grootste deel van uw leven bracht u dus buiten België door en er is niet gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Bovendien verbleef u in België in detentie van 16/05/2020 tot 06/03/2023 (onder verschillende modaliteiten – zie hierboven), van 22/10/2019 tot 05/11/2019 en van 05/06/2018 tot 06/07/2018. In totaal verbleef u al 269 dagen onder het gewone gevangenisregime, 447 dagen onder de modaliteit transitiehuis en 353 dagen onder elektronisch toezicht. Opgeteld komen we aan 1.069 dagen detentie in België.

U stelt in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u geen schooltraject hebt gevolgd in België, dat u als interim werkt voor een firma genaamd 'C. (...)' sinds 07/06/2021 en daar werkt tot op heden, dat u werkt als chauffeur die opnames maakt door heel België - te vergelijken met Google Maps en dat u sinds u in België bent komen wonen altijd gewerkt hebt om uw gezin te onderhouden. U legt de volgende bewijsstukken voor met betrekking tot uw werksituatie: een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid via V. I. (...) voor werk voor C. (...) n.v. voor werk van 07/06/2021 tot 13/06/2021, een loonbon van V. I. (...) voor werk als chauffeur in de periode van 05/07/2023 tot 09/07/2023, een loonbon van V. I. (...) voor werk als chauffeur in de periode van 08/07/2023 tot 09/07/2023 en een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid via V. I. (...) voor werk voor C. (...) n.v. in de periode van 10/07/2023 tot en met 13/07/2023. Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u de laatste jaren vooral werkzaam bent op basis van interimcontracten. Zo blijkt dat u inderdaad tussen 07/06/2021 en 16/07/2023 werkzaam was via V. I. (...) NV, tussen 19/04/2021 en 09/05/2021 via interimkantoor U. (...) NV, tussen 29/03/2021 en 09/04/2021 via interimkantoor R. B. (...) NV, tussen 04/03/2021 en 24/03/2021 via A. I. (...) NV, tussen 08/02/2021 en 22/02/2021 via interimkantoor R. B. (...) NV en op 08/01/2010 via interimkantoor A. P. S. (...) NV. Aangezien aan dergelijke interim-contracten op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever is de stabiliteit en de regelmatigheid van dergelijke bestaansmiddelen allerminst aangetoond. Het is bevreemdend dat u uw werk steeds maar korte tijd kan aanhouden, waardoor geen goede integratie kan aangetoond worden.

De enige daadwerkelijk langdurige tewerkstelling die u had was tussen 01/01/2015 en 29/06/2020 voor A. C. R. A. (...) NV, wat blijkt uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis. U was eerder werkzaam voor het bedrijf tussen 02/12/2014 en 31/12/2014 en tussen 02/06/2014 en 01/12/2014. In dit verband dient opgemerkt te worden dat u uw tewerkstelling op de Antwerpse haven bij A. C. R. A. (...) NV misbruikte om zich schuldig te maken aan feiten van internationale drugshandel en gerelateerde feiten, in de periode tussen 03/05/2017 en 05/06/2018 en de periode tussen 11/06/2018 en 05/06/2019. Uw langdurige tewerkstelling voor het bedrijf kan dan ook absoluut niet als bewijs van een goede integratie worden aanzien.

Verder was u nog werkzaam voor K.H.A. C. (...) tussen 01/10/2013 en 01/06/2014, voor F. & F. Q. (...) NV tussen 02/11/2009 en 03/11/2011, voor L. T. (...) NV tussen 23/10/2008 en 22/12/2008, voor A. L. B. (...) NV tussen 19/05/2008 en 12/08/2008 en voor A. R. T. A. (...) BVBA tussen 29/01/2008 en 04/02/2008.

Uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt verder dat u was ingeschreven als zelfstandige in de periode van 07/11/2011 tot 30/09/2013. U zou toen als zelfstandige vrachtvervoer hebben gedaan.

In de plaats van tevreden te zijn met de verschillende kansen die u kreeg om in België te werken, opteerde u om zich bezig te houden met de internationale drugshandel, met name in cocaïne, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet. De gepleegde strafbare feiten tonen een hunker naar snel winstbejag aan. U

bent blijkbaar niet bereid om enkel op een legale manier te voorzien in uw levensonderhoud. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en dus op duurzame wijze te willen integreren. Het herhaaldelijk niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

In de door u ingevulde vragenlijst hoorrecht verklaart u dat u geen vervangingsinkomen ontvangt of heeft ontvangen. Nochtans blijkt uit informatie ontvangen via de FOD Maatschappelijke Integratie dat u leefloon hebt ontvangen van het OCMW te Antwerpen van 03/06/2020 tot 31/05/2021. Overwegende dat dus blijkt dat u ten laste bent geweest van de maatschappij. Dat u hier niet eerlijk over bent, toont nogmaals aan dat u er niet van terugdeinst de Belgische autoriteiten te misleiden.

U verklaart in de door u ingevulde vragenlijst hoorrecht dat u niet gewerkt hebt in uw land van herkomst of in een ander land dan België. Er liggen echter geen stukken voor dat u in Nederland, dan wel elders, geen degelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België opgedaan heeft kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders. In Nederland is eveneens een sociaal zekerheidsstelsel beschikbaar.

Uit de lijst met bezoeken in uw gevangenisdossier blijkt dat u vrienden hebt in België. Zo blijkt uit uw gevangenisdossier dat u 4 keer bezoek kreeg van uw vriend S. B. (...) tussen 18/07/2020 en 24/10/2020. In ieder geval kunnen de contacten met eventuele vrienden alhier via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft, onderhouden worden.

Er kan daarenboven niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Nederland, zeker gezien het feit dat het overgrote deel van uw leven er afspeelde. Uit de door u ingevulde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt dat u de Nederlandse taal machtig bent. U verklaart dat u Nederlands en Engels spreekt, kunt schrijven en lezen. Als buurland en EU-lidstaat heeft Nederland een vergelijkbare cultuur en levensstandaard en een terugkeer zal dan ook geen grote aanpassing vergen op dat vlak. In de door u ingevulde vragenlijst verklaart u dat u geen familie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Nederland of elders opnieuw op te bouwen en uw banden met het land terug aan te sterken.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, *Munir Johana v. Denmark*, 12/01/2021). Zelfs indien de integratie – door het verblijf in België – in Nederland wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, *Veljkovic-Jucik v. Switzerland*, 21/10/2020, §55).

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Daarnaast blijken er ook geen elementen uit het geheel van uw administratief dossier, met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van uw familieleden, die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

U hebt een beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om u aan de geldende wetten te houden. In totaal werd u reeds veroordeeld tot 8 jaren gevangenisstraf. Overwegende dat u reeds 2 maal in België werd veroordeeld voor feiten van internationale drugshandel. De wetgever heeft het bezit en de verkoop van verdovende producten streng strafbaar gesteld. Het druggebruik heeft immers een nefaste invloed op zowel de fysieke als psychische gezondheid en meer in het algemeen op het sociaal functioneren. Drugs brengen ook veel maatschappelijke schade toe.

Op 19/03/2020 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaren en een geldboete van 24.000 euro of vervangende gevangenisstraf van 90 dagen in geval van niet-uitvoering van de geldboete, daar u zich schuldig had bevonden aan de invoer,

uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning, met name cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, met name een bedrag van 200.000 euro, te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden en aan deel uitmaken van een criminele organisatie. In het betreffende vonnis oordeelt de rechtbank het volgende: “De bewezen verklaarde feiten, die in hoofde van de respectievelijke beklaagden gepleegd werden met eenzelfde misdadig opzet, zijn zeer ernstig.

Beklaagden maakten deel uit van een criminele organisatie die zich bezig hield met internationale drugtrafiek. Internationale drugshandel gepleegd in het kader van een criminele organisatie is bijzonder ernstig. Dergelijke handel zorgt er op grote schaal voor dat druggebruikers voorzien worden van drugs. Dit brengt de gezondheid van de gebruikers in gevaar. Bovendien kan het druggebruik leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast.

Internationale drugtrafiek waarbij de Antwerpse haven wordt misbruikt om verdovende middelen Europa binnen te krijgen, vormen niet alleen een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid, maar ook voor de openbare veiligheid. Bij dergelijke transporten zijn immers talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Deze verdovende middelen vertegenwoordigen dan ook een zeer groot financieel belang zodat het risico bestaat dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Bovendien kan illegale trafiek via de haven ook leiden tot pogingen om personen werkzaam in het havengebied of bij de douane of andere bonafide betrokken (transport) firma's om te kopen of te bedreigen. [...]

Criminele organisaties vormen een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid.”

Op 25/06/2021 werd u door de Nederlandstalige Correctionele rechtbank te Brussel in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaren, daar u zich schuldig had bevonden aan de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, met name 281 kilogram cocaïne te hebben ingevoerd in de haven van Antwerpen, te hebben uitgehaald uit een container in de haven van Antwerpen of te hebben vervoerd van Antwerpen naar Brussel of opdracht hiertoe te hebben gegeven en aan terwijl u wist dat uw deelneming bijdroeg tot de oogmerken van de criminele organisatie, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie, namelijk beslissingen te hebben genomen in het kader van een internationaal georganiseerde criminele organisatie, opererend vanuit Brussel en Antwerpen, met het oog op het plegen van misdrijven. Met betrekking tot de gepleegde feiten lezen we in het vonnis het volgende: “A. O. A. (...) werkte bij de firma A. C. A. (...) NV, dat opereert vanop de (...). Door zijn beroep had A. O. A. (...) een vrijgeleide om zich in de haven van Antwerpen als bevoegd persoon te begeven.

Het onderzoek heeft uitgewezen dat A. O. A. (...) van die hoedanigheid misbruik heeft gemaakt om voor de criminele organisatie, geleid door M. M. (...), de uithaling op 23 april 2019 van 281 kilogram cocaïne uit een container in goede banen te leiden. De afgeluisterde gesprekken tonen met name aan dat hij ter plekke kennelijk fungeerde als leidinggevende. [...]

De betrokkenheid van A. O. A. (...) bij de activiteiten van de criminele organisatie is evenwel niet beperkt gebleven tot de uithaling op 23 april 2019. Bij de huiszoeking in het appartement gelegen aan de (...) werd immers een brilcamera aangetroffen waarop zich foto's bevonden, genomen tussen 7 augustus 2018 en 14 september 2018 op kaai (...). Hij blijkt dus al eerder informatie te hebben doorgespeeld naar de criminele organisatie. [...]

A. O. A. (...) had, minstens bij de uithalingsoperatie wel degelijk een zekere feitelijke leiding en nam beslissingen.” Hieruit blijkt dus dat u – in ieder geval tijdens de uithalingsoperatie – beslissingen nam en tot op zekere hoogte de feitelijke leiding had. Uw rol in de internationale drugshandel oversteeg dus enkel het uitvoerende, aangezien blijkt dat u tevens een rol had in het nemen van beslissingen.

De rechtbank oordeelde in dit verband het volgende: “De bewezen verklaarde misdrijven zijn zeer ernstig en enkel ingegeven door een blind en gemakkelijk geldgewin, zonder aandacht voor de schade die drugs kunnen veroorzaken [...].

De beklaagden hebben door hun deelname aan de feiten van drugsinvoer en handel bijgedragen tot het in standhouden van het aanbod van cocaïne. Dit zijn ernstige feiten gelet op de verslavende en nefaste werking van dergelijke harddrugs waarvan het gebruik al te gemakkelijk wordt aanvaard.

De volksgezondheid wordt manifest in gevaar gebracht door het verkopen van dergelijke harddrugs. Bovendien glijden heel wat gebruikers af in de criminaliteit om hun drugsgebruik te kunnen financieren en/of zijn totaal niet meer gemotiveerd om op een verantwoorde wijze deel uit te maken van onze maatschappij doordat ze zich opsluiten in hun drugswereld. [...]

Beklaagde A. O. A. (...) bekleedde, vanuit zijn functie in de haven, een sleutelpositie binnen de criminele organisatie bij de geslaagde drugsuithaling op 23 april 2019. Ook hij handelde met het oog op snel en gemakkelijk geldgewin."

In de door u ingevulde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, geeft u toe "een fout" te hebben gemaakt door in de haven te werken en u te laten overhalen om strafbare feiten te plegen. U stelt dat u er ontzettend veel spijt van hebt en dat u uw gezin getraumatiseerd in de steek hebt gelaten. U verklaart dat u momenteel onder een justitie-assistente valt die uw traject opvolgt. U voegt toe dat u zichzelf hebt herpakt en dat u zeker weet dat uw justitie-assistente het hier ook mee eens is (u legt hier echter geen bewijsstuk van voor). Ondanks dat u de nefaste gevolgen voor uw gezin lijkt te begrijpen en erkennen, lijkt u echter de maatschappelijke gevolgen en ernst van de door u gepleegde feiten zwaar te onderschatten. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. Blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

U handelde uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de internationale drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen.

Dergelijk crimineel gedrag kan niet getolereerd worden. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U blijkt actief in de internationale drugshandel en het is algemeen geweten dat meer geld valt te verdienen met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. Gezien uw drang naar snel en makkelijk geldgewin en uw gebrek aan normbesef, bestaat het risico dat u zal hervallen in illegale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de grootschalige verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.

Overwegende dat ten slotte uit het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 19/03/2020 blijkt dat u tevens werd veroordeeld tot een geldboete van 24.000 euro. Het geheel van het administratief dossier

bevat geen informatie of u deze aanzienlijke geldboete al betaald heeft en zoniet, hoe u dit dan zal doen. U legt in dit verband ook geen bewijsstukken voor. Gezien het feit dat u al twee maal werd veroordeeld voor internationale drugshandel, waar grote sommen geld mee te verdienen zijn, is er logischerwijze een kans op recidive om de door u opgelopen schulden af te lossen.

De internationale drugshandel is om verschillende redenen een bedreiging voor de nationale veiligheid van een land. Vooreerst kan ze leiden tot een toename van de georganiseerde misdaad, die op zijn beurt kan leiden tot een toename van geweld en corruptie. Ten tweede kan het de nationale economie schaden door het witwassen van geld en het ondermijnen van legitieme bedrijven. In het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 19/03/2020 lezen we het volgende in dit verband: "Daarnaast zijn er de gevolgen van de grote illegale geldstromen. De opbrengst van dergelijke handel kan in België of andere Europese landen worden gebruikt om ander misdrijven te financieren of kan op een illegale manier worden doorgesluisd naar de legale economie, die daardoor wordt verstoord." Ten derde brengt het de volksgezondheid in gevaar door de verspreiding van gevaarlijke drugs en de daarop volgende toename van drugsverslaving. Ten slotte kan het in bepaalde gevallen ook leiden tot politieke instabiliteit. Denk maar aan landen zoals Colombia (cocaïne) en Afghanistan (heroïne). In het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 19/03/2020 lezen we het volgende in dit verband: "De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten." Antwerpen en in mindere mate Brussel spelen een belangrijke rol in de internationale drugshandel. De haven van Antwerpen is centraal gelegen en verbonden met alle continenten, wat criminele organisaties aantrekt. Sinds enkele jaren vinden er in Antwerpen en omstreken regelmatig bomaanslagen en andere veiligheidsincidenten plaats, die gelinkt kunnen worden aan het drugsmilieu.

Gezien de waarde en het volume van de internationale drugshandel waaraan u op georganiseerde manier meewerkt, met name 200.000 euro (vonnis dd. 19/03/2020) en 281 kilogram cocaïne (vonnis dd. 25/06/2021), kunnen we concluderen dat uw gedrag een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er dwingende redenen van nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Gelet op al deze elementen, wordt krachtens artikel 44bis, §3 van de wet van 15/12/1980 een einde gemaakt aan uw verblijf om dwingende redenen van nationale veiligheid en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen⁽³⁾, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de datum van kennisgeving van deze beslissing.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15/12/1980. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen in geen geval tot gevolg dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geschorst.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politicommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"

Op 10 oktober 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een besluit waarbij aan de verzoeker een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd. Dit is het tweede bestreden besluit, dat luidt als volgt:

"(...)

Aan de Heer:
naam : O. A. (...)
voornaam : A. (...)
geboortedatum : (...)/1976
geboorteplaats: A. (...)
nationaliteit : Nederland

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10/10/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod. ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar:

Op 19/03/2020 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaren en een geldboete van 24.000 euro of vervangende gevangenisstraf van 90 dagen in geval van niet-uitvoering van de geldboete, daar hij zich schuldig had bevonden aan de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning, met name cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, met name een bedrag van 200.000 euro, te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden en aan deel uitmaken van een criminele organisatie. De feiten vonden plaats tussen 03/05/2017 en 05/06/2018.

Op 25/06/2021 werd betrokkene door de Nederlandstalige Correctionele rechtbank te Brussel in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaren, daar hij zich schuldig had bevonden aan de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, met name 281 kilogram cocaïne te hebben ingevoerd in de haven van Antwerpen, te hebben uitgehaald uit een container in de haven van Antwerpen of te hebben vervoerd van Antwerpen naar Brussel of opdracht hiertoe te hebben gegeven en aan terwijl hij wist dat zijn deelneming bijdroeg tot de oogmerken van de criminele organisatie, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie, namelijk beslissingen te hebben genomen in het kader van een internationaal georganiseerde criminele organisatie, opererend vanuit Brussel en Antwerpen, met het oog op het plegen van misdrijven. De feiten vonden plaats tussen 11/06/2018 en 05/06/2019.

Overwegende dat betrokkene reeds 2 maal in België werd veroordeeld voor feiten van internationale drugshandel. In totaal werd betrokkene reeds veroordeeld tot 8 jaren gevangenisstraf. De wetgever heeft het bezit en de verkoop van verdovende producten streng strafbaar gesteld. Het druggebruik heeft immers een nefaste invloed op zowel de fysieke als psychische gezondheid en meer in het algemeen op het sociaal functioneren. Drugs brengen ook veel maatschappelijke schade toe.

Op 19/03/2020 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaren en een geldboete van 24.000 euro of vervangende gevangenisstraf van 90 dagen in geval van niet-uitvoering van de geldboete, daar hij zich schuldig had bevonden aan de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning, met name cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, met name een bedrag van 200.000 euro, te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden en aan deel uitmaken van een criminele organisatie. In het betreffende vonnis oordeelt de rechtbank het volgende: "De bewezen verklaarde feiten, die in hoofde van de respectievelijke beklaagden gepleegd werden met eenzelfde misdadig opzet, zijn zeer ernstig.

Beklaagden maakten deel uit van een criminele organisatie die zich bezig hield met internationale drugtrafiek. Internationale drugshandel gepleegd in het kader van een criminele organisatie is bijzonder ernstig. Dergelijke handel zorgt er op grote schaal voor dat druggebruikers voorzien worden van drugs. Dit brengt de gezondheid van de gebruikers in gevaar. Bovendien kan het druggebruik leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast.

Internationale drugtrafiek waarbij de Antwerpse haven wordt misbruikt om verdovende middelen Europa binnen te krijgen, vormen niet alleen een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid, maar ook voor de openbare veiligheid. Bij dergelijke transporten zijn immers talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven.

Deze verdovende middelen vertegenwoordigen dan ook een zeer groot financieel belang zodat het risico bestaat dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Bovendien kan illegale trafiek via de haven ook leiden tot pogingen om personen werkzaam in het havengebied of bij de douane of andere bonafide betrokken (transport) firma's om te kopen of te bedreigen. [...]

Criminele organisaties vormen een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid."

Op 25/06/2021 werd betrokkene door de Nederlandstalige Correctionele rechtbank te Brussel in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaren, daar hij zich schuldig had bevonden aan de invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, met name 281 kilogram cocaïne te hebben ingevoerd in de haven van Antwerpen, te hebben uitgehaald uit een container in de haven van Antwerpen of te hebben vervoerd van Antwerpen naar Brussel of opdracht hiertoe te hebben gegeven en aan terwijl hij wist dat zijn deelneming bijdroeg tot de oogmerken van de criminele organisatie, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie, namelijk beslissingen te hebben genomen in het kader van een internationaal georganiseerde criminele organisatie, opererend vanuit Brussel en Antwerpen, met het oog op het plegen van misdrijven. Met betrekking tot de gepleegde feiten lezen we in het vonnis het volgende:

"A. O. A. (...) werkte bij de firma A. C. A. (...) NV, dat opereert vanop de (...). Door zijn beroep had A. O. A. (...) een vrijgeleide om zich in de haven van Antwerpen als bevoegd persoon te begeven.

Het onderzoek heeft uitgewezen dat A. O. A. (...) van die hoedanigheid misbruik heeft gemaakt om voor de criminele organisatie, geleid door M. M. (...), de uithaling op 23 april 2019 van 281 kilogram cocaïne uit een container in goede banen te leiden. De afgeluisterde gesprekken tonen met name aan dat hij ter plekke kennelijk fungeerde als leidinggevende. [...]

De betrokkenheid van A. O. A. (...) bij de activiteiten van de criminele organisatie is evenwel niet beperkt gebleven tot de uithaling op 23 april 2019. Bij de huiszoeking in het appartement gelegen aan de (...) werd immers een brilcamera aangetroffen waarop zich foto's bevonden, genomen tussen 7 augustus 2018 en 14 september 2018 op (...). Hij blijkt dus al eerder informatie te hebben doorgespeeld naar de criminele organisatie. [...]

A. O. A. (...) had, minstens bij de uithalingsoperatie wel degelijk een zekere feitelijke leiding en nam beslissingen." Hieruit blijkt dus dat betrokkene – in ieder geval tijdens de uithalingsoperatie – beslissingen nam en tot op zekere hoogte de feitelijke leiding had. Zijn rol in de internationale drugshandel oversteeg dus enkel het uitvoerende, aangezien blijkt dat betrokkene tevens een rol had in het nemen van beslissingen.

De rechtbank oordeelde in dit verband het volgende: "De bewezen verklaarde misdrijven zijn zeer ernstig en enkel ingegeven door een blind en gemakkelijk geldgewin, zonder aandacht voor de schade die drugs kunnen veroorzaken [...].

De beklaagden hebben door hun deelname aan de feiten van drugsinvoer en handel bijgedragen tot het in standhouden van het aanbod van cocaïne. Dit zijn ernstige feiten gelet op de verslavende en nefaste werking van dergelijke harddrugs waarvan het gebruik al te gemakkelijk wordt aanvaard.

De volksgezondheid wordt manifest in gevaar gebracht door het verkopen van dergelijke harddrugs. Bovendien glijden heel wat gebruikers af in de criminaliteit om hun drugsgebruik te kunnen financieren en/of zijn totaal niet meer gemotiveerd om op een verantwoorde wijze deel uit te maken van onze maatschappij doordat ze zich opsluiten in hun drugswereld. [...]

Beklaagde A. O. A. (...) bekleedde, vanuit zijn functie in de haven, een sleutelpositie binnen de criminele organisatie bij de geslaagde drugsuithaling op 23 april 2019. Ook hij handelde met het oog op snel en gemakkelijk geldgewin."

In de door betrokkene ingevulde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, geeft betrokkene toe "een fout" te hebben gemaakt door in de haven te werken en hem te laten overhalen om strafbare feiten te plegen. Betrokkene stelt dat hij er ontzettend veel spijt van heeft en dat hij zijn gezin getraumatiseerd in de steek heeft gelaten. Betrokkene verklaart dat hij momenteel onder een justitie-assistente valt die zijn traject opvolgt. Betrokkene voegt toe dat hij zichzelf heeft herpakt en dat hij zeker weet dat zijn justitie-assistente het hier ook mee eens is (betrokkene legt hier echter geen bewijsstuk van voor). Ondanks dat betrokkene de nefaste gevolgen voor zijn gezin lijkt te begrijpen en erkennen, lijkt betrokkene echter de maatschappelijke gevolgen en ernst van de door hem gepleegde feiten zwaar te onderschatten. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. Blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Betrokkene handelde uit puur geldgewin. Betrokkene liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de internationale drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen.

Dergelijk crimineel gedrag kan niet getolereerd worden. De gedragingen van betrokkene getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Betrokkene blijkt actief in de internationale drugshandel en het is algemeen geweten dat meer geld valt te verdienen met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. Gezien zijn drang naar snel en makkelijk geldgewin en zijn gebrek aan normbesef, bestaat het risico dat betrokkene zal hervallen in illegale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de grootschalige verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan.

Overwegende dat ten slotte uit het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 19/03/2020 blijkt dat betrokkene tevens werd veroordeeld tot een geldboete van 24.000 euro. Het geheel van het administratief dossier bevat geen informatie of betrokkene deze aanzienlijke geldboete al betaald heeft en zoniet, hoe hij dit dan zal doen. Betrokkene legt in dit verband ook geen bewijsstukken voor. Gezien het feit dat betrokkene al twee maal werd veroordeeld voor internationale drugshandel, waar grote sommen geld mee te verdienen zijn, is er logischerwijze een kans op recidive om de door hem opgelopen schulden af te lossen.

De internationale drugshandel is om verschillende redenen een bedreiging voor de nationale veiligheid van een land. Vooreerst kan ze leiden tot een toename van de georganiseerde misdaad, die op zijn beurt kan leiden tot een toename van geweld en corruptie. Ten tweede kan het de nationale economie schaden door

het witwassen van geld en het ondermijnen van legitieme bedrijven. In het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 19/03/2020 lezen we het volgende in dit verband: "Daarnaast zijn er de gevolgen van de grote illegale geldstromen. De opbrengst van dergelijke handel kan in België of andere Europese landen worden gebruikt om andere misdrijven te financieren of kan op een illegale manier worden doorgesluisd naar de legale economie, die daardoor wordt verstoord." Ten derde brengt het de volksgezondheid in gevaar door de verspreiding van gevaarlijke drugs en de daarop volgende toename van drugsverslaving. Ten slotte kan het in bepaalde gevallen ook leiden tot politieke instabiliteit. Denk maar aan landen zoals Colombia (cocaïne) en Afghanistan (heroïne). In het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 19/03/2020 lezen we het volgende in dit verband: "De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten." Antwerpen en in mindere mate Brussel spelen een belangrijke rol in de internationale drugshandel. De haven van Antwerpen is centraal gelegen en verbonden met alle continenten, wat criminele organisaties aantrekt. Sinds enkele jaren vinden er in Antwerpen en omstreken regelmatig bomaanslagen en andere veiligheidsincidenten plaats, die gelinkt kunnen worden aan het drugsmilieu. Gezien de waarde en het volume van de internationale drugshandel waaraan betrokkene op georganiseerde manier meewerkte, met name 200.000 euro (vonnis dd. 19/03/2020) en 281 kilogram cocaïne (vonnis dd. 25/06/2021), kunnen we concluderen dat zijn gedrag een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid.

Ingevolge de ernst van de gepleegde feiten kan er geconcludeerd worden dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de nationale veiligheid. Het herhaaldelijk niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15/12/1980. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen in geen geval tot gevolg dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geschorst.

Op 12/07/2023 werd betrokkene in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd om hem op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd zijn verblijf te beëindigen om hem zo mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Op 22/07/2023 heeft betrokkene de Dienst Vreemdelingenzaken een e-mail gestuurd met daarin de ingevulde vragenlijst (dd. 21/07/2023) terugbezorgd, samen met een aantal aanvullende documenten. In de e-mail lezen we dat betrokkene van de Dienst Vreemdelingenzaken een brief heeft ontvangen om een vragenlijst in te vullen in verband met een uitzetting van het Belgische grondgebied, dat betrokkene in shock was toen hij de brief las, dat hij inderdaad een fout heeft gemaakt door in de haven te werken en zich te laten overhalen om strafbare feiten te plegen, dat hij er ontzettend veel spijt van heeft en dat hij daardoor zijn gezin getraumatiseerd in de steek heeft gelaten, dat hij momenteel onder een justitie-assistente valt die zijn traject opvolgt, dat hij blij is om uiteindelijk zijn toekomst met zijn gezin te vervolgen en dit hoofdstuk achter hen te laten, dat zijn jongste zoontje het er nog altijd moeilijk mee heeft, dat hij altijd heeft gewerkt om zijn gezin te onderhouden, dat hij er niet moet aan denken om nog eens zonder zijn gezin te leven, dat het leven van zijn gezin hier in België is, dat hij zich niet achter zijn kinderen wil schuilen om hier beter uit te komen maar dat zij hier wel de onschuldige slachtoffers van zijn, dat hij zal meewerken voor een positief resultaat voor dit onderzoek, dat hij kan zeggen dat hij de schade die hij zijn gezin heeft aangebracht nooit meer goed kan maken, dat het enige wat hij kan doen is er voor hen te zijn en te hopen dat met de tijd de wonden een beetje helen, dat hij hoopt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier rekening mee houdt, dat hij zichzelf heeft herpakt en dat hij zeker weet dat zijn justitie-assistente het hier ook mee eens is, dat hij zoveel mogelijk informatie in bijlage heeft toegevoegd en dat hij gerust via e-mail gecontacteerd mag worden moest er iets ontbreken. Uit de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt dat betrokkene op (...) / 1976 is geboren in Amsterdam, van Nederlandse nationaliteit is, de Nederlandse taal spreekt, Nederlands en Engels spreekt, kan schrijven en lezen, dat hij sinds begin 2007 in België is, dat hij een Nederlands paspoort heeft en dit nog in zijn bezit heeft, dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om terug te keren naar zijn herkomstland, dat zijn vrouw niet zwanger is, dat hij is getrouwd en 3 kinderen heeft, dat zijn vrouw en kinderen de Belgische nationaliteit hebben, dat zijn kinderen in België zijn geboren, wonen en naar school gaan, dat hij verder geen familie heeft in België, dat hij 3 minderjarige kinderen heeft in België, dat hij het hoofd van het gezin is, dat hij zijn vrouw en 3 kinderen onderhoudt, dat hij het nodige in bijlagen zal toevoegen met betrekking tot zijn minderjarige kinderen, dat hij niet is getrouwd en geen duurzame relatie heeft in zijn land van herkomst of in een ander land dan België, dat hij geen familie heeft in zijn land van herkomst of in een ander land dan België, dat hij geen minderjarige kinderen heeft in zijn land van herkomst of in een ander land dan België, dat hij geen schooltraject heeft gevolgd in België, dat hij als interim werkt voor een firma genaamd 'C. (...)' sinds 07/06/2021 en daar werkt tot op heden, dat hij werkt als chauffeur die opnames maakt door heel België - te vergelijken met Google Maps, dat hij geen vervangingsinkomen ontvangt of heeft ontvangen, dat hij sinds hij in België is komen wonen altijd gewerkt heeft om zijn gezin te onderhouden, dat hij niet gewerkt heeft in zijn land van herkomst of in een ander land

dan België en dat hij niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België. Daarnaast verklaart betrokkene niet terug te kunnen keren naar zijn land omwille van de volgende redenen: omdat zijn kinderen hier zijn geboren, hier op school gaan, hier hun vriendjes hebben en omdat zijn vrouw en kinderen allemaal de Belgische nationaliteit hebben. Verder bezorgde betrokkene de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende aanvullende documenten ter ondersteuning van zijn verklaringen: een attest van hoofdverblijfplaats op zijn naam dd. 13/07/2023, een uittreksel uit de registers op zijn naam dd. 13/07/2023, aan attest van wettelijke samenwoning op zijn naam dd. 13/07/2023, zijn Belgische verblijfsdocument met name een B kaart geldig tot 12/05/2033, de Belgische identiteitskaart van zijn zoon O. A. S. (...) geldig tot 10/06/2028, de Belgische identiteitskaart van zijn dochter O. A. M. (...) geldig tot 22/06/2025, de Belgische identiteitskaart van zijn zoon O. A. I. (...) geldig tot 22/06/2025, een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid via V. I. (...) voor werk voor C. (...) n.v. voor werk van 07/06/2021 tot 13/06/2021, een loonbon van V. I. (...) voor werk als chauffeur in de periode van 05/07/2023 tot 09/07/2023, een loonbon van V. I. (...) voor werk als chauffeur in de periode van 08/07/2023 tot 09/07/2023, een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid via V. I. (...) voor werk voor C. (...) n.v. in de periode van 10/07/2023 tot en met 13/07/2023 en een Franstalige vertaling van zijn Marokkaanse huwelijksakte dd. 29/11/2003 van zijn huwelijk op 10/11/2003 met K. A. (...).

In de door betrokkene ingevulde vragenlijst hoorrecht verklaart hij dat hij is getrouwd en 3 kinderen heeft, dat zijn vrouw momenteel niet zwanger is, dat zijn vrouw en kinderen de Belgische nationaliteit hebben en dat zijn kinderen in België zijn geboren, wonen en naar school gaan. Uit het geheel van zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 26/10/2003 te Tetouan in Marokko in het huwelijk is getreden met mevrouw A. K. (...) (geboren op (...)/1980 te T. (...) (Marokko), van Belgische nationaliteit sinds 26/04/2022). Op 26/11/2008 werd zijn echtgenote een visum gezinshereniging toegekend op basis van Art.40bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet). Op 26/03/2009 werd haar een F kaart afgeleverd. Overwegende dat uit een consultatie van het gevangenisdossier van betrokkene blijkt dat zijn vrouw A. K. (...) in totaal 10 keer op bezoek kwam in de gevangenis, tussen 08/06/2018 en 23/10/2020. Uit hun huwelijk kwamen drie kinderen voort, met name een zoon O. A. S. (...) (geboren op (...)/2010 in Brussel, van Belgische nationaliteit sinds 26/04/2022), een dochter O. A. M. (...) (geboren op (...)/2012 te Brussel, van Belgische nationaliteit sinds 26/04/2022) en een zoon O. A. I. (...) (geboren op (...)/2018 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit sinds 26/04/2022). Betrokkene staat op hetzelfde adres gedomicilieerd als zijn echtgenote en minderjarige kinderen. Van zijn zoon O. A. I. (...) kreeg betrokkene één maal bezoek in de gevangenis op 12/06/2018. De volgende door betrokkene voorgelegde bewijsstukken met betrekking tot zijn vrouw en kinderen zijn consistent met deze informatie: een Franstalige vertaling van zijn Marokkaanse huwelijksakte dd. 29/11/2003 van zijn huwelijk op 26/10/2003 met K. A. (...), aan attest van wettelijke samenwoning op zijn naam dd. 13/07/2023, de Belgische identiteitskaart van zijn zoon O. A. S. (...) geldig tot 10/06/2028, de Belgische identiteitskaart van zijn dochter O. A. M. (...) geldig tot 22/06/2025, de Belgische identiteitskaart van zijn zoon O. A. I. (...) geldig tot 22/06/2025, een attest van hoofdverblijfplaats op naam van betrokkene dd. 13/07/2023 en een uittreksel uit de registers op zijn naam dd. 13/07/2023.

In de door betrokkene ingevulde vragenlijst hoorrecht verklaart betrokkene dat hij het hoofd van het gezin is, dat hij zijn vrouw en 3 kinderen onderhoudt, dat zijn jongste zoontje het nog altijd moeilijk heeft met het feit dat hij voor strafrechtelijke feiten veroordeeld werd, dat betrokkene er niet moet aan denken om nog eens zonder zijn gezin te leven, dat het leven van zijn gezin hier in België is, dat hij zich niet achter zijn kinderen wil schuilen om hier beter uit te komen maar dat zij hier wel de onschuldige slachtoffers van zijn, dat hij kan zeggen dat hij de schade die hij zijn gezin heeft aangebracht nooit meer goed kan maken, dat het enige wat hij kan doen is er voor hen zijn en te hopen dat met de tijd de wonden een beetje helen, dat hij hoopt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier rekening mee houdt. Betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar Nederland omwille van de volgende redenen: omdat zijn kinderen in België zijn geboren, hier op school gaan, hier hun vriendjes hebben en omdat zijn vrouw en kinderen allemaal de Belgische nationaliteit hebben. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

Bovendien dienen in dit verband enkele belangrijke opmerkingen te worden gegeven. Zo heeft het feit dat betrokkene een echtgenote en minderjarige kinderen heeft in België, hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Zo werden de kinderen van betrokkene geboren op (...)/04/2010, (...)/02/2012 en (...)/03/2018 en pleegde hij feiten van internationale drugshandel en gerelateerde feiten in de periode tussen 03/05/2017 en 05/06/2018 en de periode tussen 11/06/2018 en 05/06/2019. Betrokkene had moeten weten dat het plegen van dergelijke feiten een invloed kon hebben op zijn verblijfsstatuut in België.

Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat zijn echtgenote en kinderen ervaring hebben met leven zonder zijn aanwezigheid, gezien betrokkene de laatste jaren gedurende lange periodes in de gevangenis heeft verbleven. Zo verbleef betrokkene in België in detentie in de periode van 16/05/2020 tot 06/03/2023 (op 07/12/2020 werd hem de modaliteit transitiehuis verleend tot bij een andere modaliteit, op 31/03/2021 werd hem elektronisch toezicht verleend tot bij de vrijstelling, op 29/08/2021 werd hij terug voorlopig aangehouden, op 31/08/2021 werd zijn elektronisch toezicht geschorst en werd hij voorlopig terug op het gewone gevangenisregime geplaatst, op 10/09/2021 werd het elektronisch toezicht herroepen en werd hij terug onder het gewone gevangenisregime geplaatst, op 17/09/2021 werd hij de modaliteit transitiehuis verleend tot bij een andere modaliteit en op 16/08/2022 werd hem elektronisch toezicht verleend door de strafuitvoeringsrechtbank) en in de periode van 22/10/2019 tot 05/11/2019 en de periode van 05/06/2018 tot 06/07/2018. Opgeteld komen we aan 1.069 dagen detentie in België, waarvan 269 dagen onder het gewone gevangenisregime en 447 dagen onder de modaliteit transitiehuis. Gedurende de periodes van zijn detentie heeft zijn gezin zich dan ook moeten redden zonder zijn aanwezigheid.

Ondanks het feit dat betrokkene zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM, blijken uit zijn administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig in zijn land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders. Er blijkt dat betrokkene over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Het staat zijn gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Zijn partner en kinderen zullen allen beschikken over de Belgische nationaliteit en kunnen Nederland vrijelijk in- en uitreizen. Een verderzetting van het familieleven is dus mogelijk in Nederland. Gezien Nederland een buurland is van België en EU-lidstaat, zou een dergelijke verhuis logischerwijze geen onoverkomelijke aanpassing betekenen voor zijn partner en kinderen. Zo wordt in het land dezelfde taal gesproken en heeft het een erg vergelijkbare cultuur. Gezien Nederland, net zoals België, lid is van de Europese Unie, heeft het eveneens een vergelijkbare levensstandaard.

Uiteraard worden zijn partner en minderjarige kinderen niet verplicht om hem te volgen naar Nederland (of elders). Betrokkene kan samen met hen hun gezinsleven ook zo inrichten dat de gezinsleden met de Belgische nationaliteit in België verblijven en hij een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan zijn gezinsleven. De contacten met zijn echtgenote en kinderen in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken van zijn echtgenote en kinderen in Nederland of door moderne communicatiemiddelen (zoals e-mail, telefoon, Facebook, WhatsApp, enz.). Gezien het feit dat zijn echtgenote en minderjarige kinderen het land vrijelijk in- en uit kunnen reizen, vormt het voor hen geen probleem om hem te komen bezoeken in Nederland. In dit verband dient ook opgemerkt te worden dat Nederland een buurland is van België en dat het dus logischerwijze niet ver reizen zou zijn.

In de door hem ingevulde vragenlijst hoorrecht verklaart betrokkene dat hij verder geen familie heeft in België. Overwegende dat uit zijn gevangenisdossier blijkt dat betrokkene één keer bezoek kreeg van zijn broer O. A. A. (...) in de gevangenis op 11/07/2020. Betrokkene kreeg ook één keer bezoek van zijn broer O. A. A. (...) op 11/07/2020. Verder kreeg betrokkene in de gevangenis bezoek van de volgende personen met dezelfde achternaam als hem: O. A. M. (...) één maal op 12/06/2018 en O. A. K. (...) één maal op 08/06/2018. Van zijn schoonbroer B. M. (...) kreeg betrokkene één maal bezoek in de gevangenis op 27/06/2020. Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat O. A. M. (...) een broer is van betrokkene, die sinds 19/11/2019 in Marokko zou verblijven (geboren op (...)/1980 te A. (...), van Nederlandse nationaliteit). O. A. K. (...) betreft mogelijks zijn echtgenote. De andere bovenstaande familieleden waarvan hij in de gevangenis bezoek kreeg, werden niet teruggevonden bij een consultatie van het rijksregister. Aangezien betrokkene verklaart geen andere familie te hebben in België kunnen we er van uit gaan dat deze andere familieleden in het buitenland wonen. In ieder geval oordeelt het EHRM dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13/02/2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10/07/2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit het geheel van het administratief dossier van betrokkene blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hemzelf en zijn broers, schoonbroer en andere familieleden. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn broers, schoonbroer en andere familieleden wordt niet aangenomen.

Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) met betrekking tot zijn echtgenote en kinderen. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een

maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van zijn verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid.

Betrokkene verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren. Daarnaast blijken er ook geen elementen uit het geheel van zijn administratief dossier, met betrekking tot zijn gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van zijn familieleden, die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Gezien de maatschappelijke ernst en de herhaling van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de nationale veiligheid ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de nationale veiligheid, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden akte, voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"14. Dat voorafgaand aan de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf om dwingende redenen van openbare veiligheid verzoeker een aanvraag indiende voor duurzaam verblijf.

Dat de verweerder deze aanvraag niet afwijst en verzoeker een EU+ kaart werd afgeleverd, geldig tot 12/05/2023.

Dat verweerder op het moment dat beide strafrechtelijke veroordelingen definitief werden, geen enkele stappen gezet om verzoeker zijn verblijfsrecht te beëindigen. De laatste veroordeling is definitief geworden op 24/7/2021 (na verloop van de beroepstermijn van 30 dagen voor de beklaagde).

In elk geval blijkt nergens uit dat verweerder niet slechts kort voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte zou geweest zijn van de strafrechtelijke veroordelingen op het moment van aanvraag om duurzaam verblijf.

Dat de bestreden beslissing in essentie gegrond is op deze twee strafrechtelijke veroordelingen, waarvan de beslissingnemende overheid stelt dat deze een dwingende redenen voor de openbare veiligheid uitmaken.

Dat er geen enkele negatieve nieuwe elementen zijn sinds de invrijheidstelling en de goedgekeurde aanvraag voor duurzaam verblijf en het tijdstip van de bestreden beslissing.

Dat gelet op de houding van verweerder, meer specifiek het onthouden van het nemen van beslissing tot beëindiging van verblijf en – in de andere richting – zelfs het verblijfsrecht van verzoeker te versterken het vertrouwen ontstond in hoofde van verzoeker dat hij zij, samen met zijn gezin, zijn leven verder kon zetten op het belgische grondgebied. In die zin heeft verzoeker dan ook werk gezocht in België en werden geen maatregelen genomen om zich te hervestigen in Nederland (school voor de kinderen,...).

15. Terwijl van verweerder kan worden verwacht dat zij op het moment dat voldaan is aan de voorwaarden om een einde te stellen aan een verblijf om 'dwingende redenen van openbare veiligheid' zij niet talmt met

haar beslissing, en al zeker niet het verblijfsrecht van de vreemdeling in kwestie zelf nog versterkt door haar aanvraag om duurzaam verblijf in te willigen.

Dat wanneer de essentiële elementen waarop de naderhand genomen beslissing tot beëindiging van verblijf reeds lang gekend zijn bij de beslissingnemende overheid en deze overheid gedurende een lange periode de beslissing tot beëindiging niet neemt of uitstelt zij impliciet te kennen geeft aan verzoeker dat hij zijn leven, en dat van zijn gezin, verder zal kunnen zetten op het Belgische grondgebied.

Dat door het afleveren van een EU+ kaart zelfs expliciet, minstens onrechtstreeks, duidelijk het signaal door de beslissingnemende overheid werd gegeven dat geen beslissing tot beëindiging verblijf zou nemen.

Dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541)

16. Zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel"

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt op het eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing:

"2.2.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- zorgvuldigheidsbeginsel;
- vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partij is van mening dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen beslissing tot beëindiging van verblijf mocht nemen nadat er haar een EU+-kaart werd afgeleverd, aangezien de laatste veroordeling definitief is geworden op 27.07.2021.

Verweerder laat gelden dat er uit de motieven van de beslissing tot beëindiging van verblijf blijkt dat er toepassing is gemaakt van artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris op zeer gedegen wijze is vastgesteld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht moet worden een ernstige, actuele en reële bedreiging voor de openbare orde uit te maken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft er in de bestreden beslissing op gewezen dat:

- verzoekende partij een beladen strafblad heeft en niet in staat lijkt om zich aan de geldende wetten te houden
- verzoekende partij in het totaal veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 jaar
- verzoekende partij reeds 2x in België veroordeeld werd voor feiten van internationale drugshandel
- de wetgever het bezit en de verkoop van verdovende producten streng strafbaar heeft gesteld
- druggebruik immers een nefaste invloed heeft op zowel de fysieke als psychische gezondheid en meer in het algemeen op het sociaal functioneren
- drugs ook veel maatschappelijke schade toebrengt
- verzoekende partij geen bewijzen voorlegt dat zij zich zou hebben herpakt

- de gedragingen van verzoekende partij getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden
- gezien de drang van verzoekende partij naar snel en makkelijk geldgewin, het gebrek aan normbesef, bestaat het risico dat verzoekende partij zal hervallen in illegale praktijken
- het vonnis van de correctionele rechtbank dd. 19.03.2020 bevat ook een veroordeling tot betaling van 24.000 euro, maar er worden geen stukken voorgelegd die aantonen dat de geldboete effectief betaald werd, waardoor er een ook een gevaar op recidive is aangezien verzoekende partij reeds twee maal veroordeeld werd voor internationale drugshandel waar grote sommen geld mee te verdienen zijn en verzoekende partij die schuld nog moet aflossen
- internationale drugshandel is om verschillende redenen een bedreiging voor de nationale veiligheid van het land
- gezien de waarde en het volume van de internationale drugshandel waaraan verzoekende partij op georganiseerde manier meewerkt, m.n. 200.000 euro (vonnis dd. 19.03.2020) en 281 kilogram cocaïne (vonnis dd. 25.06.2021) kan geconcludeerd worden dat het gedrag van verzoekende partij een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid
- ...

Verzoekende partij beperkt zich tot blote beweringen en slaagt er derhalve niet in om de voormelde motieven te weerleggen.

In zoverre verzoekende partij zich op het vertrouwensbeginsel beroept, laat verweerder gelden dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

Verweerder laat gelden dat art. 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de Staatssecretaris toelaat om het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen om dwingende redenen van nationale veiligheid. Terwijl uit de supra geciteerde motieven duidelijk blijkt dat die dwingende redenen van nationale veiligheid effectief aanwezig zijn.

Het loutere feit dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan, volstaat evident niet om een schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk te maken.

Zie dienaangaande ook:

“Voorts moet worden benadrukt dat verweerder terecht opwerpt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).” (R.v.V. nr. 93 199 van 10 december 2012)

“De verzoekende partij toont niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan. [...] Er wordt aan herinnerd dat de toekenning van een machtiging op verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en geen recht.” (R.v.V. nr. 169.163 dd. 07.06.2016)

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 44bis, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 44bis, §3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

(...)”

Artikel 45, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts:

“§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De voormelde artikelen vormen een omzetting van de artikelen 27, lid 1, en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). (Dwingende) Redenen van nationale veiligheid laten de lidstaten toe beperkingen te stellen aan het fundamenteel recht op vrij verkeer en verblijf binnen de Europese Unie. De lidstaten hebben de bevoegdheid een invulling te geven aan de nationale veiligheidsexceptie, in het licht van hun eigen nationale noden. Ze zijn echter verplicht dit op een strikte manier te doen, met respect voor het Unierecht en de algemene rechtsbeginselen.

Het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) omschrijft het begrip ‘nationale veiligheid’ als volgt: *“Ten aanzien van het begrip „nationale veiligheid” blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie in die zin arrest Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punten 43 en 44).”* (cf. HvJ 15 februari 2016, J.N., C-601/15, punt 66)

De bewijslast inzake het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt ligt bij de nationale autoriteiten (HvJ 4 oktober 2007, *Polat*, C-349/06, punt 35).

De hierboven geciteerde bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017. De wet van 24 februari 2017 kadert meer in het bijzonder in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd dit als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is; – de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;*
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).*

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

- “– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;*
- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;*
- artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;*
- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;*
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).*

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ worden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij wordt benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald:

“Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”.

Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van

een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie" (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd:

"Aangezien de begrippen "redenen van openbare orde of nationale veiligheid", "ernstige redenen" of "dwingende redenen" uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd.

Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67).

De "ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak).

Zo heeft het Hof van Justitie al geoordeeld dat het begrip "dwingende redenen van nationale veiligheid" niet alleen het bestaan van een aantasting van de nationale veiligheid veronderstelt, maar ook dat een dergelijke aantasting een bijzonder hoge graad van ernst heeft, hetgeen tot uiting komt door het gebruik van de woorden "dwingende redenen" (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708, punten 40-41; arrest H.T., 24 juni 2015, C-373/13, EU:C:2015:413, punt 78; arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 20), daar het de wil van de wetgever was de mogelijkheid om aan het verblijf een einde te maken wegens "uitzonderlijke omstandigheden" te beperken (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 19)." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p.23).

Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

Het Grondwettelijk Hof heeft in dit verband nog het volgende gesteld:

"Ten slotte leggen de in de middelen aangevoerde bepalingen niet op dat de beslissing die een einde maakt aan het verblijf van een onderdaan van de Europese Unie of van zijn familielid noodzakelijkerwijs moet steunen op een of meer strafrechtelijke veroordelingen. Zoals in B.18 is vermeld ten aanzien van de onderdanen van derde landen, is het bestaan van een of meer ten aanzien van de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen noch een noodzakelijke voorwaarde, noch een voldoende voorwaarde opdat een beslissing wordt genomen waarbij aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gemaakt om een reden of om een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid, of nog, om een dwingende reden van nationale veiligheid. Artikel 45, § 2, van de wet van 15 december 1980 preciseert in dat opzicht dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf moet steunen op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, dat het bestaan van eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen kan zijn en dat het gedrag van de betrokken persoon een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn. Hieruit vloeit voort dat een individueel onderzoek geval per geval moet worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij dat onderzoek kunnen weliswaar de eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld :

« Maatregelen die worden gerechtvaardigd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen dan ook pas worden genomen wanneer, na een beoordeling per geval door de bevoegde nationale instanties, blijkt dat het persoonlijke gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt [...].

[...]

Dat onderzoek is te meer noodzakelijk in de gevallen waarin, zoals in de hoofdgedingen, de belanghebbende niet strafrechtelijk is veroordeeld voor de misdrijven of gedragingen die ter rechtvaardiging van de afwijzing van zijn asielaanvraag in het verleden zijn ingeroepen » (HvJ, grote kamer, 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K. en H.F., punten 52 en 55).

B.54.4. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in de zaak nr. 6755 aanvoeren, kan uit de tekst van de bestreden bepaling niet worden afgeleid dat eenvoudige vermoedens of verdenkingen volstaan om een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid te gronden. Het feit dat de bestreden bepaling niet vereist dat de betrokken persoon in België is veroordeeld wegens feiten die hem ten laste worden gelegd, verhindert niet dat de beslissing gemotiveerd moet zijn door feiten en handelingen die kunnen worden aangetoond.” (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.54.3 en B. 54.4).

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat de toepassing van artikel 44bis, §3, van de Vreemdelingenwet een verregaand individueel onderzoek vereist en dat uit de motieven van de beslissing de door de betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen, die steun vinden in het administratief dossier, moeten blijken waaruit kan worden afgeleid dat hij een bijzonder ernstige en actuele bedreiging vormt voor de nationale veiligheid derwijze dat er “*dwingende*” redenen van nationale veiligheid aan de orde zijn die de beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen. Dat onderzoek moet betrekking hebben op het gedrag van de betrokkene en op het actuele gevaar voor de interne en/of externe veiligheid van de staat dat uit dat gedrag voortvloeit.

De verzoeker betoogt dat hij voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing een aanvraag duurzaam verblijf heeft ingediend, dat de verweerder deze aanvraag niet afwees en in tegendeel het verblijfsrecht versterkte door hem een EU+ kaart af te geven. De verzoeker benadrukt dat de beide strafrechtelijke veroordelingen die hij opliep reeds definitief waren op het ogenblik van de afgifte van de EU+ kaart, en dat de verweerder toen geen enkele stap heeft gezet om zijn verblijfsrecht te beëindigen. De verzoeker voert aan dat nergens uit blijkt dat de verweerder slechts kort voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte zou zijn geweest van de strafrechtelijke veroordelingen. De verzoeker benadrukt dat er sinds zijn invrijheidsstelling en de goedkeuring van zijn aanvraag voor duurzaam verblijf en het tijdstip van de bestreden beslissing geen nieuwe negatieve elementen zijn. De verzoeker benadrukt dat de verweerder, op het moment dat voldaan is aan de voorwaarden om een einde te stellen aan een verblijf om ‘dwingende redenen van openbare veiligheid’, niet kan talmen met het nemen van een beslissing en al zeker niet kan overgaan tot het versterken van het verblijfsrecht door een aanvraag om duurzaam verblijf in te willigen. De verzoeker betoogt dat, wanneer de essentiële elementen waarop de naderhand genomen beslissing tot beëindiging van verblijf reeds lang gekend zijn bij de beslissingnemende overheid, en deze overheid gedurende een lange periode de beslissing tot beëindiging niet neemt of uitstelt, zij impliciet te kennen geeft aan de verzoeker dat hij zijn leven en dat van zijn gezin, verder zal kunnen zetten op het Belgische grondgebied.

De niet-betwiste feiten van de voorliggende zaak zijn de volgende:

- Op 1 april 2008 dient de verzoeker een aanvraag tot vestiging in België in als werknemer. Op 23 juni 2008 wordt zijn recht op verblijf als werknemer erkend en wordt de verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister.
- Op 19 maart 2020 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een geldboete van 3.000 euro te vermeerderen met opdecimen en een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.
- Op 25 juni 2021 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar.
- Op 12 mei 2023 dient de verzoeker een aanvraag om duurzaam verblijf in (bijlage 22).
- Op 30 mei 2023 wordt aan de verzoeker een EU+ kaart afgeleverd.
- Per aangetekend schrijven verstuurd op 12 juli 2023 wordt de verzoeker een vragenlijst bezorgd in functie van een onderzoek om zijn verblijf te beëindigen of in te trekken.

De Raad stelt tevens vast dat uit het administratief dossier duidelijk naar voor komt dat de verweerder, reeds op het ogenblik dat de verzoeker op 12 mei 2023 zijn aanvraag om duurzaam verblijf indiende, op de hoogte was van het gegeven dat de verzoeker op 19 maart 2020 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar door de correctionele rechtbank te Antwerpen en hij op 25 juni 2021 opnieuw werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar door de correctionele rechtbank te Brussel. Deze gegevens worden immers vermeld op verschillende opsluitingsfiches die op 7 maart 2023 en op 19 november 2021 werden afgedrukt, en die de aanvraag om duurzaam verblijf van 12 mei 2023 voorafgaan. Deze documenten vermelden tevens

dat de verzoeker op 19 maart 2020 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, heling (witwassen) en bendevoering-deelname, en dat hij op 25 juni 2021 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar onder meer wegens invoer, uitvoer en vervoer van verdovende middelen zonder vergunning en deelneming aan vereniging. Tevens bevat het administratief dossier een voorafgaande communicatie tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de strafuitvoeringsrechtbank, in het kader van strafuitvoering inzake de veroordeling van 19 maart 2020. Het blijkt derhalve en het wordt in de nota met opmerkingen niet betwist dat de verweerder reeds op de hoogte was van verzoekers beide veroordelingen alsook zijn strafuitvoeringsmodaliteiten toen aan hem op 30 mei 2023 een EU+-kaart werd afgeleverd in navolging van zijn aanvraag om duurzaam verblijf van 12 mei 2023.

Hieruit blijkt dat de verweerder inderdaad naliet om kort na het definitief worden van de beide strafrechtelijke veroordelingen (waarbij de laatste veroordeling definitief is geworden op 24 juli 2021) stappen te zetten om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. De verzoeker verbleef op dat ogenblik reeds meer dan tien jaar in België als EU-werknemer (zie *supra*: hij had verblijf sinds 23 juni 2008), zodat toen reeds artikel 44bis, §3, van de Vreemdelingenwet van toepassing was en “*dwingende redenen van openbare veiligheid*” derhalve toen ook reeds vereist waren om het verblijfsrecht te beëindigen. De verzoeker kan tevens worden bijgetreden waar hij aangeeft dat er sinds zijn invrijheidsstelling en de goedgekeurde aanvraag voor een duurzaam verblijf geen nieuwe negatieve elementen (van gevaar voor de openbare orde en/of nationale veiligheid) naar boven zijn gekomen. Minstens blijken deze niet uit een lezing van de eerste bestreden akte noch uit de stukken van het administratief dossier. Daarnaast wordt in de bestreden akte zelf bevestigd dat de door de verzoeker gepleegde feiten, die aanleiding gaven tot de beide correctionele veroordelingen, plaatsvonden in de periode plaats tussen 3 mei 2017 en 5 juni 2018 en in de periode tussen 11 juni 2018 en 5 juni 2019.

Het getuigt niet van een redelijk en zorgvuldig handelen om de verzoeker in eerste instantie op 30 mei 2023 ingevolge een door hem ingediende aanvraag een verblijfskaart ter erkenning van het duurzaam verblijf af te leveren om vijf maanden later, met name op 10 oktober 2023, over te gaan tot de beëindiging van dit verblijfsrecht om “*dwingende redenen*” van nationale veiligheid in toepassing van artikel 44bis, § 3, van de Vreemdelingenwet terwijl er sinds het afleveren van de EU+-kaart geen nieuwe elementen voorliggen die kunnen wijzen op gedragingen die de verzoeker actueel zou stellen en die de nationale veiligheid bijzonder ernstig in het gedrang kunnen brengen. De Raad benadrukt in dit kader nogmaals dat het concept “*dwingende redenen van nationale veiligheid*” een restrictieve toepassing moet kennen en dat een zeer bijzonder ernstige en actuele bedreiging voor de nationale veiligheid vereist is om te verantwoorden dat het (duurzaam) recht op verblijf wordt beëindigd om “*dwingende*” redenen van nationale veiligheid. Door de aanvraag van 12 mei 2023 in te willigen en de verzoeker een EU+-kaart te verstrekken heeft het bestuur – minstens impliciet - bevestigd dat de verzoeker zijn duurzaam verblijfsrecht verder kan uitoefenen. Het alzo bij de verzoeker gewekte gerechtvaardigde vertrouwen wordt zonder gerechtvaardigde redenen miskend wanneer de verweerder enkele maanden nadien stappen onderneemt om het duurzaam verblijfsrecht te beëindigen op grond van veroordelingen en gedragingen die de verzoeker lang voor de afgifte van de EU+-kaart heeft gesteld en zonder dat nieuwe elementen zijn tussengekomen die zouden kunnen wijzen op “*dwingende redenen van nationale veiligheid*”.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel wordt aangetoond.

3.1.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

In eerste instantie licht de verweerder niet toe waarom aanvankelijk aan de verzoeker op 30 mei 2023 zonder meer een EU+-kaart werd afgeleverd om de verzoeker vervolgens pas op 12 juli 2023 te bevragen in functie van een onderzoek om zijn verblijf te beëindigen en daarna op 10 oktober 2023 het verblijf van de verzoeker te beëindigen in toepassing van artikel 44bis, § 3, van de Vreemdelingenwet, terwijl er geen nieuwe feitelijke elementen aan het licht zijn gekomen in de periode tussen 30 mei 2023 en 10 oktober 2023.

De verweerder benadrukt in de nota met opmerkingen dat toepassing werd gemaakt van artikel 44bis, § 3, van de Vreemdelingenwet en herneemt de elementen die in de eerste bestreden akte worden opgenomen ter verantwoording van het besluit om het verblijfsrecht van de verzoeker te beëindigen om dwingende redenen van nationale veiligheid.

De Raad erkent *in se* dat de minister *c.q.* de staatssecretaris overeenkomstig artikel 44bis, § 3, van de Vreemdelingenwet “om *dwingende redenen van nationale veiligheid*” een einde kan maken aan het verblijf van de burgers van de Unie, die reeds gedurende de tien voorafgaande jaren op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven. Gelet op de “*kan*” bepaling heeft de staatssecretaris ter zake een discretionaire beoordelingsvrijheid. Deze beoordelingsvrijheid moet dan ook op zorgvuldige wijze worden ingevuld.

In artikel 44bis, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt voorts louter voorzien in de mogelijkheid om, in welbepaalde gevallen, een einde te maken aan het verblijf van een burger van de Unie die meer dan tien voorafgaande jaren in het Rijk heeft verbleven. Het aan de burger van de Unie erkende verblijfsrecht gaat dan ook niet van rechtswege teniet in dit in artikel 44bis, §3, van de Vreemdelingenwet voorziene geval. De verweerder kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak in het arrest met nummer 93 199 van 10 december 2012 omtrent het handhaven van een onwettige situatie.

Waar de verweerder nog verwijst naar 's Raads arresten met nummer 169 163 van 7 juni 2016 wordt erop gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien verliest de verweerder uit het oog dat het verblijfsrecht van Unieburgers wel degelijk een recht betreft en geen gunstmaatregel zoals een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.3. Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede en het derde middel gericht tegen de eerste bestreden akte niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De vernietiging van het besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht brengt de zaken terug in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van deze beslissing bevonden (*"status quo ante"*) (RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489). Deze vernietiging heeft dan ook tot gevolg dat de verzoeker opnieuw een recht op verblijf geniet en dat hij wordt geacht dit recht op verblijf nooit te hebben verloren, hetgeen niet verenigbaar is met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg leidt het gegronde middel tot de vernietiging van de eerste bestreden akte in haar geheel. Deze akte is bovendien gelet op de duidelijke bewoordingen dat *"Gelet op al deze elementen, krachtens artikel 44bis, §3 van de wet van 15/12/1980 een einde gemaakt (wordt) aan uw verblijf om dwingende redenen van nationale veiligheid en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen⁽³⁾, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de datum van kennisgeving van deze beslissing"* één en ondeelbaar en de verweerder heeft in de nota met opmerkingen zelf erkend dat het eerste middel gericht is tegen *"de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten"*.

3.2. Het besluit waarbij een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd

In een tweede middel gericht tegen het tweede bestreden besluit voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Dit middel wordt als volgt onderbouwd:

"28. Dat de beslissingnemende overheid de beslissing nam tot afleveren van een inreisverbod voor een periode van 10 jaar.

Dat de beslissingnemende overheid deze beslissing duidelijk steunt op het feit dat verzoeker tweemaal correctioneel werd veroordeeld.

Dat deze beslissing werd genomen meer dan 2 jaar na het definitief worden van de bewust veroordelingen, en na een lange periode van invrijheidstelling.

Dat de beslissingnemende overheid zich baseert op artikel 44 nonis Vw., en dus omwille dat verzoeker een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Dat in de motivering van de beslissing uitdrukkelijk staat te lezen dat verzoeker op 25/6/2021 – de tweede keer dus – werd veroordeeld "in staat van wettelijke herhaling".

Dat dit echter absoluut niet het geval is. Uit het vonnis in kwestie blijkt absoluut niet dat verzoeker veroordeeld werd "in staat van wettelijke herhaling".

Dat het überhaupt ook niet mogelijk is dat verzoeker veroordeeld zou zijn "in staat van wettelijke herhaling" gelet op het feit dat de kwestieuze feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld zich situeren in de periode voor de eerste veroordeling. De wettelijke herhaling (zie artikel 54 t.e.m. 57 bis Sw.) is enkel mogelijk wanneer iemand die reeds veroordeeld werd opnieuw feiten pleegt. De eerste veroordeling dateert van 19/3/2020 en de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd bij vonnis van 25/6/2021 dateren van de periode 11/6/2018 en 5/6/2019 zodat er geen sprake kan zijn van wettelijke herhaling.

Dat de beslissingnemende overheid aldus dwaalt wanneer zij aanneemt dat er sprake is van de verzwarende omstandigheid van wettelijke herhaling.

Dat verder in de motivering van de beslissing expliciet te lezen is dat verzoeker "gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en dus op duurzame wijze te willen integreren". Voormelde zinsnede in de motivering wijst er

aldus op dat de beslissingnemende overheid de herhaling als determinerend beschouwt als motief voor haar beslissing.

Dat uit niets blijkt dat dit element niet van doorslaggevende aard was zodat dient te worden aangenomen dat dit van doorslaggevende aard was.

29. Dat de beslissingnemende overheid op redelijke- en zorgvuldige wijze aan feitenvinding dient te doen en de feiten dient te beoordelen.

Dat de beslissingnemende overheid, door zich te beperken tot de strikt juridische invulling van de kwalificaties van de misdrijven waarvoor verzoeker werd veroordeeld, zonder de daadwerkelijke feiten en context van de feiten nader te onderzoeken, op onvoldoende, minstens gebrekkige en onredelijke wijze de feiten beoordeeld waarop zij haar beslissing steunt.

Dat het natuurlijk niet kan ontkend worden dat verzoeker strafbare feiten heeft gepleegd, doch dat dit niet wegneemt dat ook een zeker vorm van in concreto appreciatie van de feiten door de beslissingnemende overheid aan de orde is.

Dat het benaderen en intimideren van havenpersoneel een welbekend probleem is in de Antwerpse haven.

Dat men zelf speciaal voor deze reden een anoniem meldpunt heeft (www.onzehavendrugsvrij.be). Dat het tevens van algemeen bekend feit is dat in het geval men wordt gevat het afleggen van belastende verklaringen een ernstig gevaar inhoudt.

Dat verzoeker deelgenomen zou hebben aan de besluitvorming van de criminele organisatie zich louter heeft beperkt tot een zekere feitelijke leiding bij de uithalingsoperatie (zie vonnis pag 40). Dat verweester hierbij stelt dat de rol van verzoeker niet louter uitvoerend zou zijn, gelet op het feit dat verzoeker beslissingen heeft genomen. Het betreft echter louter feitelijke beslissingen noodzakelijk om de algemene opdracht die werd gegeven uit te voeren (met name de uithaling van de container verzekeren).

30. Terwijl een beslissingnemende overheid conform het Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen bij de feitenvinding en haar beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding.

Ook het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stipuleert dat overheden zorgvuldig dienen op te treden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de “annulatierechter” niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (Rvs 25 november 2014, nr. 229.301, RvS 25 oktober 2010, nr. 208.384, rvS 8 september 2008, nr 186.088, RvS 14 juli 2008, nr. 185.388,...).

Wanneer niet onomstootbaar vast staat dat één van de verscheidene motieven determinerend is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing leidt de onwettigheid van één van deze motieven tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Indien de rechter twijfelt over het determinerend karakter van een bepaald motief, moet hij oordelen dat het onwettig motief de beslissing hoe dan ook door onwettigheid aantast (“10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”, Die Keure, 2017, 148; D. Mareen, “het motiveringsbeginsel” in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 158).

De administratieve rechter kan tevens, naast de feitelijke juistheid van de motieven ook de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte ervan controleren (“10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”, Die Keure, 2017, 151).

De administratieve rechter heeft tevens een marginale toetsingsbevoegdheid, die de kennelijke onredelijkheid als grens heeft (“10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”, Die Keure, 2017, 152).

Beslissingen mogen met andere woorden niet op kennelijk onredelijke wijze worden genomen.

Dat ook in het geval van zaken die de openbare orde aangaan eveneens kennelijk en onredelijk kan worden gehandeld door de beslissingnemende overheid.

Zo werd in het verleden door Uw Raad geoordeeld dat is sprake was van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de beslissingnemende overheid na meer dan twee en een half jaar opeens uit dezelfde feitelijke elementen afleidt dat er sprake is van ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde (RvV 25 mei 2006, nr. 168.311; 10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”, Die Keure, 2017, 152).

31. Zodat de beslissing werd genomen met schending van het zorgvuldigheid-, redelijkheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht gelet op het feit dat de beslissing duidelijk is gefundeerd op een incorrect, ondeugdelijke motieven, zoals het feit dat er sprake is van wettelijke herhaling.

32. Zodat de beslissing tevens een schending uitmaakt van het zorgvuldigheid-, redelijkheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht gelet op het feit dat verweester op duidelijk onzorgvuldige wijze de feiten waarop zij zich steunt om te stellen dat er sprake is van dwingende redenen van nationale veiligheid geen in concreto

onderzoek aan vooraf is gegaan en geen beoordeling is gebeurd aan de hand van de precieze feitelijke gedragingen en context (lees: intimidatie).

33. *Zodat de beslissing de motieven alleszins kennelijk onredelijk zijn gelet op het feit dat meer dan 2 jaar na de laatste definitieve veroordeling, en na een lange periode van voorwaardelijke vrijheid, plots sprake zou zijn van ernstige bedreiging van de openbare veiligheid, of nationale veilig welke gelet op haar 'ernstige' aard zonder te talmen dienen te worden aangevoerd, quod non.*

34. *Zodat de beslissing tevens een schending uitmaakt van het vertrouwensbeginsel daar zij verzoeker lange tijd in de waan heeft gelaten dat hij bij een correcte rehabilitatie zijn leven met gezin verder kon zetten in België."*

3.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder hierop als volgt:

"In een vierde middel, dat uitsluitend gericht is tegen het inreisverbod, beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *het vertrouwensbeginsel.*

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat het inreisverbod het accessorium is van de beëindigingsbeslissing en dat zij – gelet op het verzoek tot vernietiging – tevens zou moeten worden vernietigd.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij volkomen hypothetisch zijn, alwaar zij laat uitschijnen dat de beslissing tot beëindiging van verblijf zal worden vernietigd.

Het weze overigens benadrukt de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, waaronder ook de betekende beslissing tot beëindiging van verblijf dd. 10.10.2023, bekleed zijn met "le privilège du préalable" wat impliceert dat ook de bijlage 13septies rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tot op het ogenblik dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders over zou beslissen.

Daar uit niets blijkt dat de beslissing tot beëindiging van verblijf dd. 10.10.2023 werd vernietigd/zal worden vernietigd, dient te worden besloten dat de kritiek van verzoekende partij grondslag mist.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Beoordeling

Het tweede bestreden besluit stelt uitdrukkelijk dat het gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 10 oktober 2023.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat het eerste middel gericht tegen de eerste bestreden akte gegrond is en het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2023 vervat in deze beslissing dan ook wordt vernietigd.

Ingevolge deze vernietiging is de verwijderingsmaatregel van 10 oktober 2023 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen en wordt deze geacht nooit te hebben bestaan. Aldus kan het inreisverbod van dezelfde datum – dat uitdrukkelijk aangeeft gepaard te gaan met deze beslissing tot verwijdering – evenmin standhouden.

Het bepaalde in artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet dient zo te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (*mutatis mutandis* RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Immers bepaalt voormeld artikel 44^{nonies} als volgt:

"§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(...)"

Het thans bestreden inreisverbod vindt haar noodzakelijke materiële grondslag dan ook in de beslissing van 10 oktober 2023 waarbij aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575) en dit inreisverbod kan niet blijven bestaan los van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat. Het tweede bestreden besluit mist derhalve de wettelijk noodzakelijke materiële grondslag, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk nu het uitgaat van de hypothese waarbij de eerste bestreden akte niet vernietigd zou worden.

Het eerste middel gericht tegen het tweede bestreden besluit is derhalve gegrond. Een onderzoek van de overige grieven die tegen dit besluit worden aangevoerd, dringt zich niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beide bestreden aktes. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2023 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2023 tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE